

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

بهرام رحمانی
۳۱ می ۲۰۲۱

برای آزادی محمود صالحی و عثمان اسماعیلی و سایر زندانیان سیاسی بکوشیم!

محمود صالحی و عثمان اسماعیلی از چهره‌های شناخته شده جنبش کارگری ایران با احکام زندان مواجه شدند. روز پنج‌شنبه ششم خرداد ۱۴۰۰ دادگاه شعبه انقلاب سقز طی حکمی محمود صالحی را به ۳ ماه و عثمان اسماعیلی را به ۶ ماه زندان محکوم کرد. در این حکم اعلام شده است که محکومیت زندان هر یک از آن‌ها به بیست میلیون و چهل میلیون ریال جزای نقدی تبدیل می‌شود. صدور حکم زندان و تبدیل آن به جزای نقدی برای این فعالین کارگری به خاطر برگزاری مراسمی به مناسبت روز جهانی کارگر و انتشار تصاویر آن در فضای مجازی است.

روز یکشنبه بیست و ششم اردیبهشت ماه ۱۴۰۰، طی احضاریه قبلی، محمود صالحی و عثمان اسماعیلی از چهره‌های شناخته شده جنبش کارگری ایران در شعبه سوم بازپرسی دادسرای عمومی و انقلاب شهر سقز به اتهام تبلیغ علیه نظام، برگزاری مراسم روز جهانی کارگر و انتشار عکس و فیلم مربوط به این روز در دنیای مجازی، محاکمه شدند. اما این فعالین کارگری با برحق دانستن فعالیت‌های خود، از حقوق اجتماعی طبقه کارگر دفاع کرده و اعلام کردند هر اقدام طبقه کارگر علیه ظلم‌هایی که در جامعه بدان‌ها روا داشته می‌شود بنابر این حق بی‌چون و چرای ما کارگران است، که در مقابله با آن اعتراض کرده و عکس‌العمل نشان دهیم.

اما بازپرس شعبه مذکور، برای این دو فعال جنبش کارگری قرار وثیقه چهل میلیون تومانی صادر کرد، اما این فعالین کارگری اعلام نمودند که ما نه متهم هستیم و نه مجرم؛ تا با تامین وثیقه آزادمان کنند. آن‌ها قرار وثیقه صادره را قبول

نکردند و به همین دلیل ظهر همان روز یکشنبه بیست و ششم اردیبهشت ماه ۱۴۰۰، آن‌ها را به زندان مرکزی شهر سقز انتقال دادند.

این در حالی است که محمود صالحی از ناراحتی کلیه رنج می‌برد و باید به طور مرتب دیالیز شود. وی در دوران زندان قبل و به دلیل عدم توجه زندانبانان در زمینه مراقبت‌های پزشکی لازم و عدم دسترسی عمدی به داروهای ضروری سلامتی محمود صالحی را بیش از پیش به خطر انداختند. وی به دیالیز هفتگی نیاز دارد و ادامه این وضعیت سبب نگرانی خانواده و دوستان و کارگران شده است.

محمود صالحی فعال کارگری در سطح سراسری از همان دوران جوانی در انقلاب ۵۷ بوده است. وی در اغلب شهرهای کردستان دست‌اندرکار انجمن صنفی به‌ویژه صنف خبازها را در شهرهای بانه، مهاباد، بوکان، دیواندره و مریوان بوده است اما وی در عین حال تلاش می‌کرد مبارزات کارگری در سراسر ایران گسترش یابد. مخصوصاً پس از اوایل دهه هشتاد شمسی که اعتراضات کارگری و جنبش کارگران وارد عرصه جدید شده بود و درج هتین حرکت می‌کرد تا دور جدیدی از مبارزه طبقه کارگر را به کانون مقابله با استثمار و نقض حقوق کارگران بکشانند. محمود صالحی رییس سابق اتحادیه کارگران نانوای سقز و عضو بنیان‌گذار کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری در ایران است.

از سوی دیگر، برگزاری روز جهانی کارگر در ۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۳ در سقز که نتیجه فعالیت‌های محمود و همکارانش در این شهر بود بازتاب جهانی یافت و این اقدام در رسانه‌ها و تحلیل‌ها به عنوان دورانی جدید از مبارزه طبقه و تلاش برای وسیع ساختن دامنه این جنبش کارگری در ایران برشمرده شد.

«محمود صالحی»، فعال کارگری، از چهره‌های شناخته شده جنبش کارگری ایران است که در سطح بین‌المللی میان تشکل‌ها کارگری نیز شناخته شده است. فعالیت‌های کارگری وی بعد از انقلاب بهمن ۱۳۵۷ آغاز شد و تاکنون هم ادامه دارد.

او تاکنون حدود ۲۰ بار با اتهام و عناوین گوناگون بازداشت شده و چنان‌چه پیش‌تر خودش در جایی گفته است در مجموع هشت سال از عمرش را در زندان بوده که سه سال آن غیرقانونی بوده و بابت این سه سال از اداره اطلاعات سقز شکایت و این دستگاه امنیتی را محکوم کرده است.

این فعال کارگری، در دوره بازداشت غیرقانونی‌اش در سال ۱۳۷۷ در سلول‌های انفرادی اطلاعات سقز دچار سرامزدگی شدید شد و به علت اعتصاب غذا در اعتراض به این اقدام غیرقانونی، کلیه‌هایش آسیب جدی دید و مدتی پس از آن کلیه‌هایش خون‌ریزی کرد و کار او را به دیالیز دارویی کشاند. اما پس از بازداشت دوباره در ۸ اردیبهشت ۱۳۹۴، با وجود هشدار مکرر به بازجوها و بازپرس پرونده در رابطه با وخامت کلیه‌هایش، داروهایش را قطع کردند و همان شب هر دو کلیه‌اش را از دست داد. از آن‌زمان تا کنون، محمود دو روز در هفته و هر بار به مدت چهار ساعت زیر دستگاه دیالیز می‌رود.

کارگران به زندگی چهار برابر زیر خط فقر کارگران معترض هستند. آن‌ها از دستمزدهای پرداخت نشده کارگران شاکی هستند. فعالین کارگری می‌گویند که چرا کارگران باید از حق ایجاد تشکل برای دفاع از حقوق خود محروم باشند؟ ریشه همه دردها و رنج‌ها و مصائبی که کارگران و همه مزدبگیران در زندگی با آن مواجه هستند اگر آن‌ها را علنی کنند از نظر جمهوری اسلامی مجرم هستند! کارگزاران که حق خود و هم‌طبقه‌ای‌هایشان را مطرح کنند زندان افکنده می‌شوند.

محمود صالحی، در سال ۱۳۹۶ در زندان مرکزی سقز دچار سکته قلبی شد و با دستبند، پابند و تحت تدابیر شدید امنیتی به بیمارستان امام خمینی منتقل شد.

روز کارگر سال ۱۴۰۰ در حالی سپری شد که مطالبات اقتصادی و سیاسی و حقوقی جامعه کارگری از سال‌های گذشته همچنان باقی است و امروز مشکلات خانواده‌های کارگری خود به یکی از بزرگترین معضل جامعه ایران تبدیل شده است.

یکی از تفاوت‌های عمده روز کارگر امسال با سال‌های قبل شیوع ویروس کرونا است که حدود ۲ سال است کارگران و سایر اقشار جامعه با آن دست و پنجه نرم می‌کنند.

پرواضح است که کارگران و کسب و کارها بیشترین آسیب را در شرایط شوک ناشی از کوید ۱۹ دیدند. در شرایط کرونا، نه تنها سلامت جان کارگران و خانواده‌های آنها، بلکه زندگی روزمره این عزیزان به شدت دچار چالش و بحران شده است.

کارگرانی که هزینه زندگی‌شان چندین برابر از حقوق‌شان بیشتر است، انگیزه‌ای برای رونق و توسعه در تولید ندارند چرا که بیشترین فکر و ذکر آنها «غم نان» است.

بنا به گواهی آمار، قرارداد بیش از ۸۰ درصد نیروی کار به صورت موقت بوده و این موضوع اثرات جبران‌ناپذیر روحی و روانی و جسمی را بر پیکره این قشر و خانواده‌های آنان وارد می‌کند. تصور کنید کارگری که برای انعقاد اجاره مسکن حداقلی ملزم به امضاء قرارداد حداقل یک ساله باشد، اما در محل کار خود اقدام به امضاء قرارداد یک ماهه و سه ماهه و شش ماهه نماید، چه حالی می‌تواند پیدا کند؟! اگر قرارداد کارش تمدید نشود، چگونه می‌تواند در آن خانه زندگی کند؟

تورم فلج‌کننده سال‌های اخیر و عقب‌ماندگی‌های مزدی و سنوات گذشته، باعث گردیده‌اند قریب به اتفاق این کارگران و خانواده‌های آنها از یک زندگی حداقلی و بخور و نمیر برخوردار گردند؟

با افزایش حدود ۵ برابری نقدینگی در کشور نیروی کار به دهک‌های انتهایی جامعه سقوط کرده و با توجه به این که دستمردهای کارگران و کارگران بازنشسته کمتر از سه میلیون تومان است در حالی که خط فقر بیش از ۱۳ میلیون تومان است، واقعا آنها این کسری درآمد خود را از کجا تامین کنند؟

کمبود ابزارهای ضروری ایمنی کار از یک سو و استرس و نگران کارگران از سوی دیگر سبب شده‌اند که حوادث محل کار افزایش یابد. بنا بر گزارش مرکز آمار مجموعه فعالان حقوق بشر در ایران، طی بررسی گزارش‌های کارگری منتشر شده در ۱۲ ماه اخیر (۱۱ اردیبهشت ۹۹ تا ۷ اردیبهشت ۱۴۰۰)، کشته و مصدوم شدن دستکم ۹۳۶۷ کارگر در این مدت در پی حوادث کار توسط رسانه‌ها یا سازمان‌های فعال در این حوزه مخابره شده است.

حداقل ۷۵۷۷ کارگر در طی یکسال اخیر در طی حوادث کار مجروح شدند. طی ۱۲ گزارش یا اظهار نظر رسمی در سطح کشوری و استانی مسئولین از زخمی شدن ۷۰۷۳ تن خبر دادند، علاوه بر این موارد، ۵۰۴ گزارش دیگر نیز توسط نهادهای مدنی یا کارگری گردآوری و اطلاع رسانی شده است.

دستکم ۱۷۹۰ تن از کارگران نیز در همین مدت در طی حوادث کار جان خود را از دست دادند. مسئولین و نهادهای مربوطه طی ۹ گزارش رسمی از جان باختن ۱۵۴۵ کارگر خبر دادند، نهادهای مستقل نیز تعداد ۲۴۵ مورد جان باختن کارگران که در اظهار نظر مسئولین مورد اشاره قرار نگرفته بود را جمع‌آوری و بروزرسانی کردند. باید اشاره کرد به دلیل عدم شفافیت نهادهای متولی و مسئولین در امر اطلاع‌رسانی عمده موارد مرتبط با حوادث کار به رسانه‌ها راه پیدا نمی‌کند.

برای درک بهتر این موضوع توجه کنید که «سازمان پزشکی قانونی کشور اعلام کرد که ۱۵ هزار و ۹۹۷ نفر در ۱۰ سال گذشته (۱۳۸۷ تا ۱۳۹۶)، در حوادث ناشی از کار جان خود را از دست دادند که ۱۵ هزار و ۷۶۷ نفر از این افراد مرد و ۲۳۰ نفر زن بودند.» بدین معنی که به طور متوسط در ده سال گذشته سالانه ۱۶۰۰ نفر بر اثر حوادث کار جان خود را از دست داده‌اند.

بر اساس این آمار در حوادث کار عمده علت مرگ افراد سقوط از بلندی است. در ده سال گذشته ۵۴۱ درصد از کل تلفات حوادث کار ده ساله را کسانی که بر اثر سقوط از بلندی جان خود را از دست داده‌اند؛ در بر می‌گیرد. ایران در زمینه رعایت مسائل ایمنی کار در میان کشورهای جهان رتبه صد و دوم را به خود اختصاص داده که رتبه بسیار پایینی است.

در حالی که برآوردها از سطح بالایی از اعتراضات در جامعه کارگری حکایت می‌کند با این حال در یک سال گذشته، در مجموع گزارش خبری از صرفاً تعداد ۵۹۳ تجمع کارگری و ۷۳۸ تجمع صنفی به دست رسانه‌ها یا نهادهای مدنی رسید. از مهمترین رویدادهای کارگری در ایران در بازه زمانی یک سال گذشته، می‌توان به اعتراضات کارگران نیشکر هفت‌تپه، شهرداری کوت عبدالله، هیکو اراک، خط و ابنیه فنی راه‌آهن و اعتراضات صنفی معلمان و بازنشستگان و مستمری بگیران تامین اجتماعی اشاره کرد.

براساس همین آمار «در سال گذشته ۱۱۱ مورد از اعتراضات کارگران و معلمان و بازنشستگان به شکل سازمان‌یافته و سراسری» برگزار شده است که آن نیز «آمار بی‌سابقه در اعتراضات کارگری در ایران» است.

طی ۱۲ ماه گذشته شهرهای گوناگون ایران شاهد اشکال گوناگون حرکت های اعتراضی از سوی کارگران ایران بوده است. طیف وسیعی از کارگران به دلیل عدم دریافت حقوق ماهیانه و عدم توجه به مطالبات بیمه‌ای‌شان به خیابان‌ها رفته و برخی از این کارگران به علت عدم پرداخت گاه تا ۳۰ ماه از حقوق شان دست به اعتصاب و اعتراض زده‌اند. از این قرار ۱۱۴ اعتصاب کارگری و ۳ اعتصاب صنفی به وقوع پیوسته است.

کارگران بسیاری با طرح اتهاماتی همچون برگزاری تجمع مسالمت‌آمیز در روز جهانی کارگر، اعتراض به دستمزدهای پایین، امضای بیانیه در حمایت از اتحادیه‌های کارگری، انتشار عکس تظاهرات کارگری در اینترنت یا دریافت دعوت‌نامه برای شرکت در نشست‌های جهانی اتحادیه‌های کارگری احضار، بازداشت و یا محکوم شده‌اند.

طی ۱۲ ماه گذشته دستکم ۳۷ کارگر و فعال کارگری بازداشت شده‌اند. از جمله مهمترین این بازداشت‌ها می‌توان به بازداشت ۴ تن از فعالان کارگری هفت‌تپه، ۵ تن از کارگران شهرداری کوت عبدالله، ۶ نفر از شرکت‌کنندگان در تجمع حمایت از کارگران هفت تپه و ده‌ها پرستار و معلم اشاره کرد.

به علاوه می‌توان به محکومیت ۴۶ فعال کارگری و کارگر به ۶۳۶ ماه حبس و ۳۱۰۸ ضربه شلاق، احضار ۵۱ نفر به مراجع قضایی و امنیتی، ۱۳۳۱ مورد اخراج و تعدیل، ۴۲۲۴ مورد بیکاری، ۲۸۴۹۳ مورد نبود بیمه کار برای کارگران و ۴۲۲۴ مورد بلاتکلیف در حوزه کار اشاره کرد.

۱۳۳۱ مورد اخراج و تعدیل، ۴۲۲۴ مورد بیکاری، ۲۸۴۹۳ مورد نبود بیمه کار برای کارگران و ۴۲۲۴ مورد بلاتکلیفی در حوزه کار از دیگر آمارهای مربوط به کارگران ایران طی یک سال اخیر است.

جان باختن کارگران و مجروح شدن‌شان طی حوادث کار از دیگر موضوعات مورد توجه در گزارش‌هاست.

روز شنبه، یازده اردیبهشت همزمان با اول ماه مه، به مناسب روز جهانی کارگر، جمعی از کارگران، بازنشستگان تامین اجتماعی در اعتراض به وضعیت معیشتی و محقق نشدن مطالبات خود در شهرهای شوش، خرم‌آباد، کرج و تهران مقابل وزارت کار و سازمان تامین اجتماعی تجمع کردند.

گزارش‌ها حاکی از آن است که این تجمعات با برخورد نیروهای امنیتی مواجه شده است.

کارگران هفت‌تپه، در بیانیه‌ای، به مناسب فرا رسیدن روز جهانی کارگر، ضمن اشاره به مسائل و مشکلات کارگران ایرانی از جمله مسئله «فساد مدیران»، «عدم دریافت حقوق معوق» و «تمدید دفترچه‌های بیمه» نوشت: «کارگران کماکان در راه دستیابی به مطالبات خود مبارزه خواهند کرد».

در بخشی از این بیانیه آمده است: «ما حق‌خواهی را با تحمل هزینه‌های فراوان از اخراج و زندان و پرونده‌های متعدد قضائی پرداخت کردیم با این‌حال امروز متحدتریم، امروز روشن‌تریم و می‌دانیم چه نمی‌خواهیم و چه می‌خواهیم الان در مقطعی هستیم که ماحصل این اعتراض و اتحاد و خون دل خوردن‌های ما در حال نتیجه دادن است».

روز جهانی کارگر امسال در حالی برگزار می‌شود که کارگران ایرانی همچنان درگیر تبعیض‌های شغلی و اجتماعی هستند. از فشارهای اقتصادی ناشی از همه‌گیری کرونا همچون بیکاری، اخراج و تعدیل گرفته تا بازداشت کارگران، عدم امنیت شغلی و رویارویی با فساد مدیران، همه کارگران ایرانی را در یک وجه مشترک یعنی «اتحاد در راه وصول مطالبات‌شان» همراه کرده است.

بازنشستگان و کارگران تبریزی نیز در مقابل سازمان تامین اجتماعی این شهر شعار «تا حق خود نگیریم از پا نمی‌نشینیم» سر دادند.

لازم به ذکر است، شورای عالی کار روز یکشنبه ۲۴ اسفندماه ۹۹، با افزایش ۳۹ درصدی حداقل دستمزد سال ۱۴۰۰ کارگران، حقوق این قشر از جامعه را از یک میلیون و ۹۱۲ هزار تومان به دو میلیون و ۶۵۰ هزار تومان تغییر داد.

در چنین وضعیتی گرانی و تورم روزمره در ایران غول می‌کند. وزارت صنعت، معدن و تجارت جمهوری اسلامی ایران با اقرار به روند گرانی افسارگسیخته در کشور اعلام کرد که ۲۷ کالا در سال ۱۳۹۹ بیش از ۱۰۰ درصد افزایش قیمت داشته است.

خبرگزاری «ایسنا» شنبه ۸ خرداد ۱۴۰۰ به نقل از وزارت صنعت، گزارش کرد: «از بین ۹۷ کالایی که تغییرات قیمت آن‌ها از اسفند ماه ۹۸ تا ماه مشابه ۹۹ منتشر شده است، قیمت ۲۷ کالا بیش از ۱۰۰ درصد افزایش یافته و قیمت آن‌ها بین دو تا نزدیک به چهار برابر شده است.»

کالاهای دیگری که قیمت آن‌ها طی یک سال بیش از دو برابر شده‌اند، شامل برخی از انواع میوه، حبوبات، برنج و روغن است، به طوری که در اسفند ۹۹ قیمت پرتقال ۴/۱۳۶، موز ۵/۱۹۱، قیمت حبوبات شامل نخود، لپه و عدس، به ترتیب ۵/۱۱۵، ۱/۱۱۴ و ۲/۱۲۷ درصد و قیمت برنج پاکستانی، هندی و تایلندی نیز ۶/۱۱۳، ۱/۱۱۱ و ۴/۱۸۵ درصد افزایش یافته است.

همچنین قیمت برخی از انواع تیرآهن، ورق سیاه، سیم و لاستیک طی یک سال اخیر بین ۱۰۰ تا ۱۵۰ درصد افزایش یافته است.

در این میان ۴۱ کالا هم بین ۵۰ تا ۱۰۰ درصد افزایش قیمت داشتند که از جمله مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به لوبیا چیتی و قرمز با ۳/۹۹ و ۶/۹۱ درصد، سیب زرد با ۴/۸۴، گوشت مرغ و تخم مرغ و جوجه یک روزه ۸۷ و ۸۳ و ۹/۸۰ درصد اشاره کرد.

انواع تیرآهن، میلگرد، لاستیک، سیمان، گچ سفید، یخچال و فریزر و ماشین لباسشویی تولید داخل، کاغذ روزنامه و دفترچه مشق از جمله دیگر کالاهایی است که قیمت آن‌ها بیش از ۵۰ درصد افزایش یافته است.

در همین رابطه، احسان خاندوزی، نماینده مجلس شورای اسلامی ایران، یکشنبه ۲۶ اردیبهشت ۱۴۰۰، در پیامی توییتی خود این چنین اقرار کرده است: «به تازگی رکورد ۷۵ ساله تورم در ایران شکسته شد.» خاندوزی گفت که ایران فقط در سال‌های «اشغال»، در دوران جنگ جهانی دوم شاهد تورم بالاتر از ۵۰ درصد بوده است.

در جمع‌بندی می‌توانیم تاکید کنیم با توجه به این‌که فعالان کارگری در سطح سراسری متشکل نبودند و تشکلی هم نداشتند و اغلب به صورت انفرادی فعالیت می‌کردند اما هماهنگی و ارتباط مداوم میان فعالان مستقل کارگری ایران شرایطی را به وجود آورد که با برگزاری جلسات متعدد، یک کمیته برای بسترسازی جهت ایجاد تشکلهای مستقل کارگری در سطح سراسری ایجاد شود.

در ایران بعد از انقلاب ۱۳۵۷ امکان ایجاد سه نوع تشکل وجود دارد؛ «انجمن‌های اسلامی»، «شوراهای اسلامی» و «مجمع نمایندگان کارگران» و جز این سه تشکل، کارگران حق برپایی تشکلهای دیگر، مستقل از این سه تشکل رسمی، را ندارند چون غیرقانونی است. این سه تشکل هم یک اساسنامه از پیش تدوین‌شده تحت عنوان «اساسنامه تیپ» دارند که در وزارت کار تدوین شده است و نمی‌توان از آن عدول کرد. شرط ایجاد هر تشکلی پایبندی مطلق به مفاد این اساسنامه است.

هنوز هم ما در ایران جنبش سراسری کارگر نداریم. اگر چنین تشکلی وجود داشت بی‌تردید می‌توانست در خیزش‌های دی‌ماه ۹۶ و آبان ۹۸ نقش تاریخی خود را ایفا کند و نمی‌گذاشت ظرفیت این خیزش‌ها تحلیل برود. بی‌تردید اگر طبقه کارگر خود را در سطح سراسری متشکل و متحد نکند همچنان مبارات موضعی سرکوب خواهند شد.

در طول تاریخ، طبقه کارگر به اشکال مختلف از سوی نهادهای امنیتی و قضایی در سراسر جهان مورد حمله قرار گرفته‌اند. در طول تاریخ فعالان کارگری احضار، تهدید، بازداشت، اخراج از کار، محاکمه و به زندان‌های سنگین محکوم و یا اعدام شده‌اند.

امسال در تجمعات اول مه از جمله شعارهایی همچون «امنیت شغلی، احیا باید گردد»، «درد ما درد شماست، مردم به ما ملحق شوید»، «ما دیگه رای نمی‌دیم، از بس دروغ شنیدیم» و «دولت غارتگران، دشمن کارگران» و... سر داده شدند.

به این ترتیب آزادی بی‌قید و شرط و فوری این دو فعال کارگری و همچنین سایر زندانیان سیاسی و اجتماعی و تحریم مضحکه انتخابات ریاست جمهوری از خواست‌های تمامی کارگران و همه مردم آزادی‌خواه و عدالت‌جوی ایران است.

یکشنبه نهم خرداد [جوزا] ۱۴۰۰ - سی‌ام مه ۲۰۲۱